

פרשת דוד

יו"ע ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת ויחי

י"ח טבת תשפ"ד 1213

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע				
4:16	4:12	4:22	4:09	הדלקת נרות
5:27	5:24	5:26	5:25	מוציא שבת
6:00	5:55	5:58	6:02	רבנו תם

הילולא דצדיקא

י"ח טבת
 רבי צבי אלימלך שפירא
 מח"ס 'בני יששכר'

י"ט טבת
 רבי אברהם שמואל בנימין סופר
 ה'כתב סופר'

כ' טבת
 רבינו משה בן מימון

כ"א טבת
 רבי מצליח מזוז הי"ד

כ"ב טבת
 רבי שמואל הלר

כ"ג טבת
 רבי אברהם פלאגי

כ"ד טבת
 רבי ישכר מאיר
 ראש ישיבת הנגב

וקשה, מדוע מזכירים את האבות הקדושים דווקא בתפילת שמונה עשרה, וביותר - שאנו מזכירים את שמום לאחר המילים "ה' שפתי תפתח", שבמקום לשבח ולהלל את שמו יתברך אנו מזכירים את זכות אבותינו, וזהו כמו אדם שבא לפני המלך ולאחר שמבקש ממנו רשות לשאת את דבריו ולספר בגדלותו, מיד הוא אומר לפניו - אתה הוא אלוקי אבותי, במקום שיעמוד בדיבורו, וישבחו ויקלסו באופן אישי ומה לו לשבחו שהוא אלוקי אביו.

ונראה שהשבח הגדול ביותר לקב"ה הוא שאנו מזכירים לפניו את בניו הגדולים שהם אבותינו - אברהם, יצחק ויעקב. ויש בהזכרת האבות משום הבטחה לה' שאנו רוצים להדמות לאבותינו וללכת בדרכיהם, וכאשר הקב"ה שומע זאת, מיד הוא מתמלא בקורת רוח, משום שזה השבח הגדול ביותר עבורו - שבניו רוצים להדמות לאבות אבותיהם. אם אדם מזכיר את האבות מבלי להתכוון להדמות אליהם וללכת באורחותיהם, הרי שזה כאילו אדם הפוגש את חברו ומברכו לשלום ובד בבד סוטר לו על לחיו, רק כאשר האדם מתכוון למילים אשר הוא מוציא מפיו, הרי שיש בדבריו אלו משום שבח וכבוד לה' יתברך, שכאמור הקב"ה מתפאר בשלושת האבות, ושמו על כך שאנו רוצים ללכת בדרכם ולקחת מהם מוסר ולהידימות להם, בבחינת מעשה אבות סימן לבנים.

לאחר סיום ספר בראשית והתבסמות מרוחניותם של האבות הקדושים, עוברים ללימוד ספר שמות העוסק בשעבוד מצרים, הגאולה וקבלת התורה. ובסדר זה בא הקב"ה ללמדנו שדרך ארץ קדמה לתורה, ובכדי להיות נכונים וראויים לקבל את התורה ולקיים מצוותיה, יש קודם ללימוד ממעשי האבות. ורק מי שמאמץ לעצמו את הנהגת האבות יכול להיות כלי קיבול לתורה הקדושה.

כהוכחה לכך ניתן לראות, שכאשר רוצים לקרב יהודי לשמירת התורה ומצוותיה, קודם כל מראים לו את התענוג והיופי שבמצוות, את הכבוד ההדדי בין בני הבית, את הדאגה לזולת, המנוחה בשבת וכו', ולאחר שליבו נפתח מעצם ההתפעלות, מתחילים לדבר עימו על הדברים המחייבים שביהדות, משום שהתורה יכולה לחול רק בזמן שהאדם עובד על מידותיו ומכשר עצמו לקבלת התורה. אדם שלא מתאמץ ליצור מעצמו כלי קיבול לתורה, אזי התורה אינה יכולה לחול עליו ועד מהרה היא משתכחת מליבו. וזהו כאדם האוחז בידו את כל תאוות ותענוגות העולם ובד בבד אומר קדיש במשך שנה על קרובו שנפטר, וברי לי שבתום השנה, כאשר תסתיים חובת אמירת הקדיש, אותו אדם ישוב לסורו הרע, משום שהוא לא עבד על מידותיו ולא הכין את עצמו לקבלת התורה, ובשל כך התורה אינה יכולה למצוא מקום של קבע אצלו.

הדבר הטוב ביותר לעילוי נשמת הנפטר הוא - שהאדם יקבל על עצמו שיפור במידה מסוימת, מכיוון ששיפור זה אם הוא נעשה במלוא הכוונה הראויה, הוא נהיה בסופו של דבר כחלק מאישיותו של האדם ואינו נעלם ממנו בתום השנה. ולפיכך אנו מזכירים את האבות הקדושים בתפילה, שבהזכרתם אנו מביעים לפניו יתברך את רצונו העז להידימות לאבות וללכת בדרכם, משום שרק עבודה על המידות ושיפור העצמיות של האדם, בכוחם לגרום לתורה יכולת להשתכן ולמצוא מקום של קבע בלבנו.

משביר לידוד זכות האבות הקדושים

"ויכל יעקב לצות את בניו ויאסף רגליו אל המטה ויגוע ויאסף אל עמיו" (בראשית מט, לג)

חז"ל אומרים שיעקב אבינו לא מת כפשוטו, אלא נאסף מן העולם הזה לעולם הבא, וכפי שכתב רש"י - "ומייתה לא נאמרה בו, ואמרו רז"ל (תענית ה, ב), יעקב אבינו לא מת". ומשמע שיעקב אבינו עזב את זה העולם בו הוא חי, ועבר לעולם בו יש חיים ביתר שאת, וזהו להבדיל כגון אדם המחליף את אזרחותו מאזרחות פלוגית לאזרחות אלמונית.

לאור האמור יש לתמוה, מדוע יושבי הארץ מבכים ומתאבלים אחר מיתתו של הנפטר, הרי יש להם לשמוח שהוא עבר מעולם זמני לעולם של נצח.

ונראה להשיב שהעולם מתאבל, מכיוון שאינו יודע האם הנפטר החזיק בידו די והותר זכויות על מנת שיזכה להתקבל בשערי גן עדן, ובזה שהציבור מבכה את מותו של האדם, הרי שבכיה זו היא לעילוי נשמתו, ויש בכוחה להמליץ טוב בעד הנפטר בשעה שהוא עומד בפני בית דין של מעלה.

האבות הקדושים אשר חייהם ומוטוארים בספר בראשית, הצטיינו במידות נעלות, אשר הם בבחינת מורי דרך לכל הצאצאים והדורות הבאים אחריהם. אברהם אבינו נתייחד במידת החסד כפי האמור בחז"ל שלאהלו של אברהם אבינו היו ארבעה פתחים מארבע רוחות השמים, כדי שכל עובר אורח יוכל למצוא את דרכו לאהלו של אברהם בקלות. וכן התורה מתארת באריכות כיצד אברהם טרח ויגע לפני שלוש המלאכים בזמן חולשתו לאחר הברית, וכל כך הייתה חביבה מצוה זו לפניו, עד שלומדים מאברהם את החידוש - שגדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכניה, שעזב את השכינה והלך לקבל את האורחים.

מיצחק אבינו נמצאנו למדים אהבת ה' מהי, שהיה יצחק מוכן לחרף נפשו ולהיעקר על גבי המזבח, ובלבד שיהא זה מילוי רצונו של ה' יתברך, וזהו מוסר עבורנו הקטנים, עד כמה יש להתאמץ בכדי למלאות את רצונו יתברך, אדם צריך להקריב את רצונותיו מפני רצונו של מקום. ואם יצחק היה מוכן למסור נפשו בשל ציווי ה', קל וחומר אנו, שעלינו לבטל את רצונו בפני רצונו של ה' יתברך - בדברים הפשוטים הנוגעים לחיי היום יום.

ומיעקב אבינו שהוא עמוד התורה, למדנו את גודל העמל והמסירות שיש לגלות כלפי התורה הקדושה, שהיא כל חיותו ומקור קיומו של האדם הירא. ושום תירוץ או אמתלה אין בכוחם כדי להצדיק רפיון בלימוד התורה, משום שללא הלימוד חיוו של היהודי אינם ראויים להיקרא חיים. ואם כן חובה עלינו להידבק בדרכו של יעקב אבינו שהמית עצמו באוהלה של תורה ולהתייגע בתורה הקדושה בכל מצב, אף שנראה שמפאת המצב הקשה ניתן לעשות הקלות ולהתרפות מלימוד התורה, ואשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו.

שלוש פעמים ביום מזכירים אנו את שלושת האבות בתפילה, "א-להי אברהם, א-להי יצחק וא-להי יעקב", וזאת מכיוון שעצם הזכרתם בתפילה גורמת לנו להתעורר ולחשוב על מידותיהם הנעלות ואורחות חייהם שהיו רצופים בדבקות ומסירות לה' יתברך. ובכך שאנו מזכירים את האבות, אנו מבקשים שזכותם תגן בעדנו ותמליץ עלינו יושר לפני שוכן שמים.

במסילת נעילה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הקנאה, התאוה והכבוד

באחת השנים בא לפניי יהודי ואמר לי באופן החלטי:

"רבי דוד, איני מעוניין שפלוגי יהיה נשיא הקהילה שלנו! אני מוכן לעשות כל מאמץ ובלבד שפלוגי לא ייבחר להיות נשיא הקהילה".

"מדוע אינך מעוניין שפלוגי יהיה נשיא הקהילה?" שאלתי אותו. והיהודי השיב: "כיון שפלוגי מביא לקהילה אנשים שאיני מעוניין שיהיו בקהילה שלנו, והוא גם מחשיב את עצמו ומתנשא על אחרים".

"ומה תרוויח מכך? האם אתה תהיה הנשיא במקומו?" שאלתי אותו.

"לא", השיב היהודי והמשיך: "איני רוצה כלל להיות נשיא הקהילה!".

"אם כן", אמרתי לו "חפש אתה מועמד אחר שיוכל לשמש כנשיא הקהילה במקום פלוגי, ואז תשוב אלי".

היהודי הביט בי ושתיק, ולאחר רגעים אחדים אמר: "אם כך, אני אעשה מאמץ ואני אהיה הנשיא".

כששמעתי את דבריו אלו קראתי בקול: "אהה! כל מה שאינך מעוניין בפלוגי, זה בגלל שאתה מבקש לעצמך את תפקידו ואת מעמדו. וכי איזה מאמץ תעשה? הרי אתה יודע טוב מאד שהוא טוב ממך ומתאים ממך לתפקיד, וכל טענותיך כלפיו - הרי הן שטויות והבלים ונובעות מקנאה ומתאוה לכבוד".

היהודי השפיל את ראשו והודה בכך שהכבוד שהוא חפץ בו - הוא זה שהביא אותו למחשבותיו אלו. באותה שעה עלה בראשי מאמר חז"ל "הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם" (אבות ד, כא), והנה, בגלל הכבוד, יהודי זה היה מוכן להחריב ח"ו את הקהילה כולה!

ומוסר גדול למדתי גם אני מהעניין, עד כמה ראוי לאדם לבדוק בעצמו שמה הנגיעה האישית שלו או כבודו העצמי הם שמובילים את צעדיו, וגם כאשר הוא נלחם כביכול למען הציבור - יחשוב בלבו היטב האם טובת הציבור היא שעומדת לנגד עיניו או שאולי מעורבים במלחמתו גם רגשות חשיבות עצמיים ושאיפה לגדלות. ומן השמים יזכה שיסייעו לו לכוון אל האמת.

נצור ראשונך

לשון הרע ברמאות

יש אופנים בבעלי לשון הרע המספרין דרך רמאות. והוא, שמספרין העניין לפי תומן על חביריהן, כאילו אינם יודעים שדבר זה שדיברו לשון הרע הוא, או שאלו מעשיו של פלוגי. כל זה וכיוצא בזה בכלל לשון הרע הוא.

לדוגמא המספר לחברו שפלוגי השקיע בשיפוץ ביתו הרבה כסף, שיש אנשים שאצלם זה נחשב לגנאי גדול של בזבז ומותרות, ויש כאלו שלא רואים זאת כגנאי כלל, והוא יודע שהשומע רואה את הדברים כגנאי, ועושה עצמו כאילו אינו מבין שהשומע רואה זאת כגנאי, עבר בזה על לשון הרע ברמאות.

דברי הנמים

פרפראות לפרשה משולחנם של חכמי התורה

מה מבקשים מהבורא?

"הא-להים אשר התהלכו אבותי לפניו" (בראשית מו, טו)

מה נדרש מהאדם כדי להתעטר בתואר צדיק? ובכלל מהי אמת המידה למדוד גדלה ועמקה של צדקות?

רבי אליהו דיסקין שליט"א, הוא השואל והמשיב על שתי השאלות בספרו 'נחל אליהו'.

תשובה נחרצת ובוררה לשאלות אלו אנו מוצאים בדברי הגר"א, בביאורו על שולחן ערוך אורח חיים, בסעיף הראשון.

הרמ"א מביא שם את דברי הרמב"ם: "שויתי ה' לנגדי תמיד הוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים, אשר הולכים לפני האלקים".

הגאון מוילנא מביא כמה מקורות מהאבות הקדושים להנהגה זו, ומסיים "וזהו כל מעלת הצדיקים".

כלומר, רצונך לדעת מיהו צדיק? זהו מי שמתהלך לפני ה' תמיד, ומושרש בו בכל עת, "שויתי ה' לנגדי תמיד".

מעלת האבות היתה בכך שהם היו מרכבה לשכינה, דהיינו לא הסיחו דעתם אפילו לרגע מבורא העולם, בכל עת ובכל מקום היו במצב של "שויתי ה' לנגדי תמיד".

כיצד מגיעים לכך?

ה"חזון איש" זצ"ל יעץ פעם לבחור ישיבה שהיה מבאי ביתו, כיצד יוצרים קשר תמידי עם הקב"ה. וכך הוא אמר לו: הרגיל עצמך לבקש על כל דבר, בין גדול ובין קטן. בכל ענין פנה אל ה' ובקש את עזרתו וגם תודה לו. באופן זה תוטבע בנפשך עמידתך התמידית לפני ה', ותלותך הבלתי פוסקת בו יתברך.

במיוחד חשובה הפניה אל ה' בדברים הקטנים, בפרטים שבהם עלול האדם לחשוב שהוא יכול להסתדר גם בלי הקב"ה, ח"ו.

מסופר, וכבר סיפרנו זאת בעבר, שחסידיים שמעו פעם את רבי פנחס מקוריץ זצ"ל מבקש בתפילת "א-להי נצור": שהמשרתת לא תעזוב...

השומעים היו משוכנעים שמדובר כאן בסודות מהקבלה ובעניינים גבוהים, ולכן שאלוהו אחר כך מה הן הכוונות המונחות במילים אלו?

השיב להם הצדיק בפשטות: המשרתת שלנו בביתי רוצה לעזוב דווקא עכשיו כשאשתי אינה חשה בטוב. לכן ביקשתי מהקב"ה, שהעניין יסתדר על הצד הטוב.

חזרו החסידים ושאלו בפליאה: וכי על דבר זעיר כזה הרבי מבקש בתפילת שמונה עשרה? אמר להם: לצורך זה נתקנה התפילה, כדי שנבקש על כל דבר ודבר.

הרב דסלר זצ"ל כתב מאמר שלם על כך שבתפילה אנו מבקשים על עניינים נשגבים כגון בינה, תשובה וסליחה, ולפתע אנו מבקשים 'ברך עלינו' - על כסף ופרנסה. ומבאר שם שלמעשה כל הבקשות כאחת הן על כלים לעבודת ה'.

כאשר שמע זאת ה"חזון איש", הוא העיר שאין צורך להגיע להסבר זה, אלא ביאור הדברים הינו פשוט. אדרבה, עניין התפילה הוא להיות כבן המתחטא אצל אביו, ומבקש ממנו לא רק דברים גדולים אלא פונה אליו בכל דבר קטן. התפילה נועדה להשריש בנו את הידיעה והתחושה שגם פרנסה יש לבקש מה', וכן כל דבר ודבר אפילו הקטן ביותר!

הקשר הבריא של ילד לאביו, מתבטא בכך שהוא יכול לבקש ממנו גם את הדברים הקטנים. והוא הדין באשר לקשרים שלנו עם אבינו שבשמים שממנו אנחנו מבקשים את ה-כ-ל.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ללמוד מהנהגותיהם של אבות האומה

"ויכל יעקב לצות את בניו ויאסף רגליו אל המטה ויגוע ויאסף אל עמיו" (בראשית מט, לג)

חז"ל אומרים שיעקב אבינו לא מת כפשוטו, אלא נאסף מן העולם הזה לעולם הבא, וכפי שכתב רש"י - "ומיתה לא נאמרה בו, ואמרו רז"ל (תענית ה, ב), יעקב אבינו לא מת".

ישנם צדיקים שחיו בדורנו והיה בהם ממעלת האבות הקדושים. כדוגמת הצדיק רבי רפאל ברדוגו זצ"ל, אב"ד בעיר אסוורא, שהיו אצלו שלושת המדרגות הללו של תורה, תפילה וחסד, כפי שמצינו אצל האבות הקדושים.

ועל אף שברור לכל גודל מעלתו וצדקותו, ביכו כולם את מיתתו, וכל כך למה, כי "נסעו המה למנוחות, ועזבו אותנו לאנחות", שעזיבתו את העולם הותירה אותנו נבוכים ומבולבלים בהעדר מנהיג ומורה דרך. ובשל כך מצטערים אחר פטירת הצדיק, לא בשל דאגה לו, שהרי הוא בודאי מנוחתו עדין, אלא בשל חסרונו לנו כאן בעולם הזה.

וכדוגמא ניתן להביא את הצדיק הגאון רבי ניסים רביבו זיע"א, שלאחר פטירתו נותרו נשים רבות עם בנים ספק ממזרים, וכולם ביכו מרה את פטירתו משום שעתה אין מי שיטפל באלו הבנים ויכריע את דינם לחסד או לשבט. ואם כן אנו בוכים על פטירת הצדיקים, לא משום שיש בנו חרדה על גורלם, אלא מתוך כך שאנו חרדים על עתידנו - מי יהיה עתה מליץ ישר עלינו ומי יישא תפילה בעדנו וידאג את דאגתנו. ולאחר שהצדיקים עוזבים את העולם, הרי שהם הלכו למנוחות ואנו נותרנו מבולבלים לאנחות.

גדלותו של הצדיק רבי רפאל ברדוגו זצ"ל הייתה כה גדולה, שכאשר הוא בא לחון את אדמת ארץ ישראל, הוא התנהג בפשטות וענוה יתירה כאחד האדם, מבלי להוכיח לכל שהוא אב"ד גדול בעיר אסוורא ושדלתותיהם של רוזנים ומלכים בצרפת פתוחים לפניו תדיר. וכל חייו התאפיינו בענוה ושפיות קומה, כאשר הגשמיות והחומרית אינם שווים בעיניו כלום, ופשטות וענוה זו עוברים כחוט השני בכל משפחת ברדוגו הרוממה, ומצויה אף אצל בנו שליט"א, שגם הוא אב"ד בעיר נתניה בארץ הקודש. ובודאי שאף על הצדיק רבי רפאל ברדוגו זיע"א אפשר לומר שהוא חי ולא מת, כמו שנאמר על יעקב אבינו ע"ה, אלא רק נאסף אל עמיו וממשיך להיות מליץ ישר על עם ישראל, כפי שהיה עושה בחייו.

בזמן שהצדיק רבי רפאל זצ"ל היה מתייצב בביתם של מלכים ורוזנים, התנהגותו המופתית הותירה רושם בלב כולם, עד שאמרו עליו "אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' א-להיו" (תהילים קמד, טו).

זוהי מטרתו של כל יהודי, לקחת מוסר מגדולי האומה וצדיקי הדור ולנסות ולהתחקות אחר מידותיהם הנעלות, על מנת שכל הרוואה יהודי שומר תורה ומצוות יתפעם ויתרגש למראה עיניו, ויגרום בכך קידוש שם שמים גדול.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

מיהו הפטור מברכת 'ברוך שפטרני'?

וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן א-להים בזה (בראשית מח, ח-ט)

וכי יעקב לא ידע מי הם נכדיו שהיו רגילים לבא אליו? מבאר רש"י "מי אלה" - שאינן ראויין לברכה.

ונשאלת השאלה, האם כך עושים לנכדים שמגיעים להתברך, האם כך אומרים עליהם בפני אביהם? אלא הסביר בעל הקדושת ציון מבאבוב זצ"ל, דהנה כשהנער נעשה בר מצוה, אביו מברך עליו 'ברוך שפטרני מעונשו של זה', כי עד עתה היה עונשו וחיובו על אביו, ועכשיו כשהגדיל נפטר אביו מעונשו.

והנה ברכה זו שייכת רק כשחטא הבן, אבל אם יזכה נער את אורחו לשמור את מצוות ה', אז אין מקום לברכה זו, כי גם עד עתה לא היה שום עונש על אביו בגללו.

וזה שאמר יעקב אבינו בראותו קדושת בני יוסף וראה שלא טעמו טעם חטא מעולם, תמה ואמר "מי אלה" שאינן ראויין לברכה שמברך האב על בנו בהגיעו לגדלות - ברוך שפטרני. "וירא יוסף אל אביו", יוסף הגדיל עוד את צדקתם, כי "בני הם אשר נתן לי א-להים בזה", פירוש במצרים מקור הטומאה, ואף על פי כן עומדים בצדקם...

לכוון הכי גבוה שאפשר

"ישימך א-להים כאפרים וכמנשה" (בראשית מח, כ)

אנו מברכים את הבנים שיהיו כאפרים ומנשה, אך לא מזכירים את שאר שבטי יה. וטעם הגון יש למנהג זה, לפי שהרוצה לחנך את הבן כראוי צריך לכתחילה לחנכו להיות גדול בתורה דוקא, ואם לא פעל זאת אצלו אז מנחנו לפחות כירא שמים שלומד כל יום כמה שעות, שהרי אפרים היה רגיל אצל יעקב ללמוד ממנו תורה, ומנשה היה אצל יוסף ועזר לו בענייני ציבור, ודעת יעקב אבינו להקדים את אפרים שהיה עוסק רק בתורה למנשה.

ויש בכך הוראה לדורות כפי שמציין בספר 'חכמה ודעת', ולכן בחרו לברך בנוסח זה דוקא שהעיקר שכל אב ידע שהעיקר הוא לחנך את בניו כאפרים שיהא כל עסקו בתורה, וצריך האב להשקיע בזה את כל כוחותיו, ורק אם לא הצליח יהא לפחות כמנשה שיגדל גם הוא ביר"ש, אבל אחיו גדול ממנו שזוכה לעסוק בתורה תמיד.

הקרבת הכי מובחר לבורא

"וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבול ויהי למס עובד" (בראשית מט, טז)

פליאה היא; הסברא נותנת, שלאחר שרואים שהמנוחה היא דבר טוב ושהארץ נעימה וטובה - הולכים לנוח, ואילו כאן כתוב "ויט שכמו לסבול" - הוא הולך לעבוד! מה פשר הדבר? האדמו"ר מאזורוב זצ"ל אמר פעם לחזו"א: נצטוינו בתורה הקדושה: "ואהבת את ה' א-להיך". איך אוהבים את הקב"ה?

אחת הדרכים היא "בכל נפשך". והנה על הפסוק "אם יש את נפשכם" (בראשית כג, ח) כתב רש"י: "נפשכם - רצונכם". למדנו אם כן, שרצונו של אדם - הוא נפשו. אם כן, כשהתורה מצוה "בכל נפשך", הכוונה היא בעצם: תן להקב"ה את הרצון שלך.

וזה מה שעשה יששכר:

"וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה", הוא ראה שזה הדבר הטוב והנעים שהוא רוצה, והחליט שאת אותו טוב ונעים הוא מוסר לבוראו, לכן "ויט שכמו לסבול ויהי למס עובד".

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויקרבו ימי דוד למות" (מלכים א, ב)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על מות דוד המלך ע"ה וצוואתו לשלמה בנו, שהוא מענין הפרשה שבה מסופר על מות יעקב אבינו ע"ה, וצוואתו ליוסף בנו.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

בתקופה מסוימת נכנס כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א לדוחק כלכלי. שכן כידוע, היה מוטל עליו העול של כמעט כל עניי העיר שהיו סמוכים על צדקותיו. משום כך גמר בדעתו הצדיק להשתטח על קבר זקנו רבי חיים הגדול זיע"א ולהעתיר בתפילה לבורא העולם שישלח ישועתו בזכות זקנו הצדיק.

כ"ק רבי חיים זיע"א לקח עמו את משמשו ר' יהודה בן עזר, וכאשר גמרו להתפלל ליד הציון, אמר הרב לר' יהודה: בוא ונלך לכיוון העיר אספי.

באמצע הדרך, הם הבחינו מרחוק בחבורה של אנשים. הרב פנה ליהודה ושאל אותו האם הוא רואה חבורה של אנשים? יהודה השיב בחיוב, אך לא ידע בבירור אם הם יהודים אם לאו. אמר לו הרב: אלו הם חבורה של יהודים, ואחד מהם מביא לי סכום כסף, ואף נקב בסכום במזדויק: 75 ריאל.

משהתקרבו בני החבורה ליד הצדיק, ניגש רבי חיים אל החבורה ושאל: מי הוא זה ר' רפאל לאלוש?

- "אני הוא זה", השיב היהודי שניגש אל הרב.

- "תן לי את הנדר שנדרת לכבוד מר זקני הצדיק רבי חיים זיע"א, סך 75 ריאל", ביקש ממנו רבי חיים.

הלה הוציא מכיסו את מלא הסכום והגישו בשמחה לרבי חיים.

כשהלכו בני החבורה, ביקש ר' יהודה בן עזר מרבי חיים שייתן לו מעט מהסכף שקיבל. אמר לו הרב: הריני מברך אותך שתקבל היום יותר ממה שאני קבלתי היום.

וכך היה. ר' יהודה מצא בחוות הסוסים שלו סכום גדול מזה.

ר' יהודה בן עזר נפטר זקן ושבע ימים, וכל אנשי העיר כיבדוהו עד ליום פטירתו, כברכת הרב הצדיק זיע"א.

זכור לטוב

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

ישב הקב"ה ודרש וחקר וצרף ובחן את כל דברי התורה רמ"ח פעמים כנגד רמ"ח אברים שבאדם, ואח"כ הוציא הקב"ה את כל דברי התורה וקבע אותה בתורתו, ואין ד"א ממנה זו ממקומו שנאמר (תהלים י"ב) "אמרות ה' אמרות טהורות כסף צרוף" וגו'. וכל דבר ודבר שקבע בתורה אם זו קימעה ממקומו קלקל את העולם כולו. וקימעה שעבר אדם הראשון על התורה היה עולה בדעתו של הקב"ה להחריב את כל העולם כולו, וכן היה עולה בדעתו של הקב"ה שלא ליתן פתחון פה לבהמה חיה ועוף, וקימעה שנתן פתחון פה אל הנחש עמד הנחש וקלקל את העולם כולו.

וכן בעשרה דורות מאדם ועד נח היה עולה בדעתו של הקב"ה שיפקוד עון אבות על בנים, וקימעה שלא היה פקד אלא שהקב"ה היה עושה את כל אחד ואחד כמו מלך על אשתו ועל בניו ובני ביתו, מיד עמדו וקלקלו את מעשיהם אוכלין ושותין ובוועטין מתוך הטובה ובקשו להחריב את כל העולם כולו במעשיהם הרעים, ומרדו בהקב"ה ואמרו שאין להקב"ה עליהם לא מלכות ולא מדת פורעניות ולא מדת הדין, שנאמר (איוב כ"א) "ויאמרו לאל סור ממנו ודעת דרכיך לא חפצנו מה שדי כי נעבדנו ומה נועיל כי נפגע בו". וירדו לידי חמס וגזל, שנאמר (בראשית ו') "ותמלא הארץ חמס". וירדו לידי עבודה זרה וגילוי עריות שנאמר (שם) "ותשחת הארץ לפני הא-להים", וכן נאמר (שם) "כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ". וירדו לידי שפיות דמים, שנאמר (שם) "ויירא א-להים את הארץ והנה נשחתה", ולא עוד אלא שהיו מפשיטין את בגדיהן והיו מניחין אותן על גבי הקרקע והן היו הולכין ערומים בלי לבוש, שנאמר (איוב כ"ד) "ערום הלכו בלי לבוש".

וכן בעשרה דורות מן נח ועד אברהם היה עולה בדעתו של הקב"ה שיפקוד עון אבות על בנים, וקימעה שלא היה פקד אלא הקב"ה עשה את כולם לשון אחד, מיד עמדו וקלקלו את מעשיהם ובקשו להחריב את כל העולם כולו במעשיהם הרעים ומרדו בהקב"ה, שנאמר (בראשית יא) "ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים".

ואם תאמרו כיון שאדם עבר עבירה ימות מיד, א"כ יחרב העולם כולו.

ומניין לך, תדע לך שהוא כן, צא ולמד מן מנשה בן חזקיה מלך יהודה שלא הניח עבודה זרה בעולם שלא עבד אותה וחס עליו הקב"ה ולא הרגו מפני שעשה תשובה ומפני הצדיקים שעתידין לצאת ממנו.

מכאן אמרו, אפילו הגדיל אדם הרבה עבירות זו למעלה מזו, ואח"כ הוא חוזר בתשובה, אמר הקב"ה הריני עמו ברחמים ואני מקבל את תשובתו. ואפילו אם עמד אדם וחרף וגדף כלפי מעלה ואח"כ חזר בתשובה, אמר הקב"ה הריני עמו ברחמים והריני מוחל לו על כל עונותיו שנא' (יחזקאל י"ח) "החפץ אחפוץ מות רשע נאם אדני ה' הלא בשובו מדרכיו וחיה". ואומר (שם ל"ג) "אמור אליהם ח' אני נאם ה' א-להים אם אחפוץ במות הרשע כי אם בשוב רשע מדרכו וחיה שובו שובו מדרכיכם הרעים", ואומר (מלאכי ג) "ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד א-להים לאשר לא עבדו".

וכן אמר הקב"ה לישראל; באו והכניסו את עצמיכם בדברי תורה וראו מה שכתבתי לכם לישא את פשעיכם ולמחול את עונותיכם ולהעביר את חטאתיכם מעל פני, ועכשיו לא הרביתם בדברי תורה ודברו עמי בדברי תורה כאדם המדבר עם חבריו, שנאמר (הושע י"ד) "שובה ישראל עד ה' א-להיך כי כשלת בעוונך. קחו עמכם דברים ושובו אל ה' אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב ונשלמה פרים שפתינו אשור לא ישיענו" וגו'.

הא למדת שלא יהא אדם יורד לידי תרעומות על הקב"ה, בזמן שהוא רואה בני אדם אחד צדיק וטוב לו ואחד צדיק ורע לו ואחר רשע וטוב לו ואחד רשע ורע לו. ואם הוא יורד לידי תרעומות על הקב"ה, הרי זה מתחייב בנפשו שנאמר (קהלת ה) "אל תתן את פיך לחטיא את בשרך ואל תאמר לפני המלאך כי שגגה היא למה יקצוף הא-להים על קולך וחבל את מעשה ידיך".

ושנו חכמים, תתקע"ד דורות קודם שנברא העולם

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001 • עברית +972585207103 • ספרדית +541141715555

טעמו וראו מי טוב רה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם